SĄD I OBRONA

ORGAN KORPORACJI OBROŃCÓW SĄDOWYCH W POLSCE

REDAKTOR
WINCENTY ŁASKI
OBROŃCA SĄDOWY

ROK II. MAJ 1928 R. Nr. 5

WARSZAWA

SPIS RZECZY

PRENUMERATA

łącznie z przesyłką poczt. wynosi:

Rocznie	12.—	zł.
Półrocznie	6 —	„
Kwartalnie	3.—	„

Cena numeru zł. 1.

CENA OGŁOSZEŃ

Cała strona		100 zł.	
1/2 str.	50.— zł.	1/8 str.	12.50 zł.
1/4 „	25.— „	1/16 „	6.25 „

Redaktor: **Wincenty Łaski**, Obrońca Sądowy.

Wydawca: Zrzeszenie Obrońców Sądowych.

Redakcja i Administracja: Warszawa, Chmielna 20, tel. 58-95. Godz. przyjęć 5—6.

Sp. Akc. Zakł. Graf. „Drukarnia Polska", Warszawa, Szpitalna 12.

ROK II. MAJ Nr. 5.

SĄD I OBRONA

ORGAN KORPORACJI OBROŃCÓW SĄDOWYCH W POLSCE

W. KORAB.

NADMIAR SŁÓW.

Wobec reorganizacji naszego dotychczasowego wymiaru sprawiedliwości nie od rzeczy będzie poruszenie kwestji mającej pierwszorzędne w procesie znaczenie, mianowicie przewodu sądowego i obrony.

Prawodawstwo wszystkich krajów, nie wyłączając i naszego, daje stronom możność składania w procesach wyjaśnień ustnych i piśmiennych w każdem stadjum procesu, zdawałoby się więc, że strony powinny wykorzystywać jaknajobszerniej, szczególnie w procesach cywilnych, drogę pisma, jako przedewszystkiem wygodniejszą i utrwalającą się w aktach sprawy, zgodnie z wolą piszącego, pisaną z pewnem przygotowaniem, przemyślaną, a więc dokładniejszą. W praktyce jednak dzieje się wprost przeciwnie, prócz pisemnych dokumentów, powództwa lub skargi w katach sprawy rzadko kiedy znaleźć można jakieś pisemne wyjaśnienie, replikę i t. p. cały bowiem materjał dowodowy zwykle jest ustny, wnoszony na posiedzeniu sądowem, przeważnie zbyt obszerny, odbierający od meritum sprawy, nie trafiający do protokułu posiedzenia sądowego, a nie rzadko w zupełnie odmiennej formie, co znowu staje się powodem do nietrafnych, niezgodnych z rzeczywistością, wprost mylnych wyroków, krzywdzących strony i podrywających wiarę w sprawiedliwość ludzką, nie mówiąc już o przemówieniach na efekt dla publiczności i stąd przewlekanie posiedzeń sądowych do późnej nocy. — Bo proszę sobie wyobrazić komplet sądowy, naprzykład w sprawach cywilnych, który po wysłuchaniu kilkunastogodzinnych, odbiegających dość często od tematów spraw, oracji, wygłaszanych przez strony w 40 naprzykład sprawach, udaje się na naradę w celu wydania wyroków. Wszak sędziowie są tylko ludźmi, przymusowe wysłuchiwanie przez kilkanaście godzin najróżnorodniejszych, często bezcelowych opowiadań, musi wy-

czerpać, stworzyć chaos, powodujący nie wyjaśnienie, a zagmatwanie procesów, i w takim to stanie sędziowie muszą ferować wyroki, częstokroć decydujące o istnieniu ludzkiem, a jeśli wyrok jest niekiedy mylny — winę całą przypisuje się wyrokującym, nie bacząc na warunki, w jakich zmuszeni są z winy stron wyrokować.

Czy nie lepiej byłoby obronę ustną przenieść, w miarę możności, na papier, dopełniając ją tylko na przewodzie sądowym koniecznemi, krótkiemi wyjaśnieniami i wnioskami. (Taki system stosowali u nas z powodzeniem okupanci niemieccy). — Skróciłoby to przewód sądowy, ułatwiło wyrokowanie, a przedewszystkiem usunęło chaos z procesów, szczególniej cywilnych.

Uwagi niniejsze przedkładam komu należy do rozpatrzenia.

L. LUBRZYCKI.

ZAGADNIENIE ODPOWIEDZIALNOSCI W SPÓŁCE AKC.

Szybki rozwój współczesnej gospodarki pieniężnej powołał do życia najwyższą zorganizowaną formę kapitału t. zw. spółki akcyjne w ich postaci nowoczesnej.

Mówić dziś o ich doniosłem dla gospodarki narodowej znaczeniu, wydaje się rzeczą zbyteczną, a jednak odzywają się głosy potępienia i to nawet wśród wybitnych prawników.

Ihering powiada, iż są one najwadliwszą instytucją prawną i że szkody przez nie wyrządzane mogłyby być jedynie porównane ze szkodami spowodowanemi powodzią, trzęsieniem ziemi, wojną lub okupacją wroga. Zapewne, że jest bardzo wiele przesady w tem powiedzeniu zasłużonego niemieckiego prawnika, ale z drugiej strony przyznać należy, iż spółka akcyjna obok szeregu zresztą cech dodatnich, mieści w sobie i momenty niebezpieczne dla dobrobytu ludności.

Ustawodawca ma tu pole do ingerencji, celem ochrony szerokich mas przed ruiną materjalną ze strony nieuczciwych założycieli spółek.

I dlatego ustawodawstwa akcyjne wprowadzają przepisy o odpowiedzialności cywilnej i karnej i to zarówno członków zarządu jak i rady nadzorczej sp. akc.

Spółka akcyjna — owoc kwitnącej gospodarki pieniężnej — daje szerokie pole do wszelakich nadużyć.

Nie będziemy wyliczać całej historji walk poszczególnych państw, przeciw machinacjom ze strony założycieli sp. akc.

Wystarczy wspomnieć, że Anglja już w r. 1720 wydaje ustawę t. zw. Bubbles act, czyli prawo o bankach mydlanych, które stosowane było przeciwko założycielstwu fikcyjnych przedsiębiorstw, mających przeważnie na celu wyzyskiwanie łatwowiernych dla imprezy czasem zgoła fantastycznej.

Dziś wszystkie ustawodawstwa zawierają sankcje karne oraz przewidują odpowiedzialność cywilną za przekroczenie zakazów ustawy.

Kongresówka do ostatniej chwili nie posiadała ustawy o spółkach akcyjnych, a przepisy karne w tej materji rozrzucone w Kodeksie z r. 1903 nie posiadają niezbędnej jasności i nie są w sposób właściwy usystematyzowane. Niektóre zresztą z tych przepisów posiadają charakter fiskalny.

Odpowiedzialność cywilna — wyraźnie nieuregulowana — musiała znaleźć oparcie na przepisach Kodeksu Napoleona, które częstokroć okazywały się niedostatecznie chroniącemi interesy pokrzywdzonych.

Przepisy Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Nr. 39 Dz. Ustaw z dn. 26 marca 1928 r.) kładą kres dotychczasowemu nieuregulowaniu stanu prawnego w omawianej materji. Mamy już dziś na całym obszarze Rzeczypospolitej sprecyzowaną odpowiedzialność zarówno cywilną, jak i karną.

Ustawy akcyjne współczesne przewidują odpowiedzialność zarządu spółki akcyjnej przed wierzycielami towarzystwa, jak również i akcjonarjuszami. Kodeks portugalski (art. 173) stanowi, iż członkowie zarządu odpowiadają osobiście i solidarnie przed towarzystwem i osobami trzeciemi za czyny niezgodne z prawem, statutem i udzielonym mandatem. Podobny przepis spotykamy w kodeksie argentyńskim (art. 169). Prawo niemieckie nie zna odpowiedzialności bezpośredniej członków zarządu przed osobami trzeciemi.

Ustawodawca polski przyjął koncepcję najszczęśliwszą. Omówiwszy w art. 149—154 różnorakie możliwości wyrządzenia zarówno przez założycieli, jak i przez członków zarządu szkód sp. akc. oraz przysługujących spółce z tego tytułu roszczeń o odszkodowanie w art. 159 zastrzegł osobom trzecim prawo dochodzenia roszczeń o wynagrodzenie szkody im bezpośrednio wyrządzonej.

Przy odmiennym stanie rzeczy osoby trzecie, a przedewszystkiem wierzyciele, byliby pozbawieni obrony swych praw,

zgromadzenie walne bowiem mogłoby swoją uchwałą uwolnić niesumiennych członków zarządu od odpowiedzialności.

Przechodząc z kolei do przepisów o odpowiedzialności karnej w sferze prawa akcyjnego należy zaznaczyć, iż prawodawca polski przez należyte ich usystematyzowanie wyczerpał całokształt. Art. 160—162 obejmują przestępstwa dokonane w okresie założycielstwa, grożąc karą do 2 lat więzienia i grzywną do 50.000 złotych.

Powyższe przestępstwa sprowadzają się do emisji akcji towarzystw zawiązanych niezgodnie z wymogami prawa, symulacyjnych subskrypcji i wpłat oraz podanie do publicznej wiadomości powyższych danych.

Przepisy rozporządzenia stanowić będą ochronę dla osób niedoświadczonych przed wciągnięciem ich przez nieuczciwych spekulantów pod pozorem przyszłych wielkich zysków do przedsiębiorstw ryzykownych, pozbawionych podstawy realnej. Będą one niejako klapą bezpieczeństwa przed zagarnięciem środkami występnymi krwawo zapracowanego grosza, odłożonego na czarną godzinę.

Przechodząc do przestępstw akcyjnych, spełniających w okresie działalności towarzystwa, zaznaczyć należy, że niektóre ustawy jak np. niemiecka wprowadzają ogólnikowy artykuł, pod który dadzą się podciągnąć najrozmaitsze wykroczenia.

Polskie przepisy wyliczają kilka typów przestępstw, a więc czyny występne w związku z głosowaniem na walnem zebraniu, przestępstwa na tle wydania akcji czy to niedostatecznie opłaconych lub też przed zawiązaniem spółki etc.

Kara w obu wypadkach jest więzienie do roku lub grzywna do 30.000 zł.

Oto pobieżny przegląd nowych przepisów polskiej ustawy akcyjnej w omawianej przez nas materji.

Wszystko przemawia za tem, że wytrzymają one próbę ogniową potrzeb naszego życia gospodarczego.

Z. BIEŃKOWSKI.

ZAPOBIEGANIE UPADŁOŚCI

Kupcem jest ten, kto zwykle, stale, zawodowo (zarobkowo), we własnem imieniu trudni się czynnościami handlowemi.

Prawo handlowe francuskie, obowiązujące w Polsce Środkowej nie zna różnicy między kupcem pełnym, a drobnym., W drodze rozporządzenia ministerjalnego. (Dz. Praw. Nr. 37 — 1919 r., poz. 278) uznano za kupca drobnego tego, kto prowadzi

przedsiębiorstwo handlowe, zaliczone do kategorji V-a, V-b, oraz IV o ile nie jest obowiązany do publicznego składania rachunków i ten kto prowadzi przedsiębiorstwo przemysłowe kategorji VIII oraz VII o ile nie jest obowiązany do publicznego składania rachunków. — Pojęcie to jest bardzo ważne ze względu na łączenie tego pojęcia z istotą upadłości.

Stan handlującego, który zaprzestaje wypłat z tytułu swych zobowiązań handlowych jest upadłością.

Proces upadłościowy jest bardzo uciążliwy zarówno dla upadłego jak i jego wierzycieli. Niektóre państwa wprowadziły instytucje mające bądź na celu udzielenie zwłoki dłużnikowi (prawo holenderskie, belgijskie, włoskie).

We Francji (Ustawa z 4 marca 1899 o likwidacji sądowej) w ciągu dni 15 od zawieszenia wypłat dłużnik lub spadkobierca dłużnika zmarłego może składając bilans i spis wierzycieli w trybunale handlowym, żądać zarządzenia *likwidacji*. Sąd mianuje sędziego komisarza i likwidatora, który zamyka księgi i spisuje inwentarz. Po sprawdzeniu wierzytelności za zgodą osób reprezentujących 2/3 wierzytelności. Likwidacja sądowa jest nieco łagodniejszym przewodem upadłościowym: dłużnik pozostaje na wolności i zarządza majątkiem pod kontrolą likwidatora i wierzycieli.

W Rosji (Zbioru Praw t. XI, cz. 2 art. 392—403) prawo przyznawało wierzycielom prawo zarządu nad jego interesami. Administrację ustanawiano na zadanie dłużników. Sąd przekazywał przedłożone mu podanie o zasądzeniu administracji komitetowi giełdowemu, który oddawał na rozpoznanie komisji z 6 poważnych kupców kwestję czy administracja ma być zarządzona. Administracja nie miała ograniczonego terminu trwania. Administracja mogła być przekształcona na upadłość, o ile postanowili tak zarządcy lub wierzyciele, przedstawiający 2/3 części wszystkich wierzytelności.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia o zapobieganiu upadłości (Dz. Ustaw Nr. 3, poz. 20 z 10 stycznia 1928 r.) przewiduje udzielenie odroczenia wypłat handlującemu, posiadającemu dostateczne środki do zupełnego zaspokojenia wszystkich swoich wierzycieli, który wskutek wyjątkowych, a niezależnych od niego okoliczności zaprzestał czasowo wypłat lub przewiduje w najbliższej przyszłości konieczność czasowego ich zaprzestania (art. 1). Sąd uwzględniając podanie oznacza termin odroczenia wypłat, który nie może być dłuższy od trzech miesięcy od daty zapadnięcia wyroku i może być przedłużony o dalsze trzy miesiące najwyżej dwukrotnie (art. 12). Udzielając dłużnikowi odroczenia wypłat, sąd zamianuje jedne-

go lub kilku nadzorców sądowych nad przedsiębiorstwem dłużnika oraz wyznacza z liczby sędziów sędziego - komisarza (art. 13).

Do nadzorcy sądowego należy zarząd nad przedsiębiorstwem, korzystającem z odroczenia wypłat. Za zgodą sędziego-komisarza nadzorca sądowy może upoważnić dłużnika bądź osobę trzecią do wykonywania poszczególnych czynności związanych z prowadzeniem przedsiębiorstwa (art. 14).

Nadzorca sądowy obowiązany jest niezwłocznie przystąpić do zamknięcia i zakontestowania ksiąg handlowych dłużnika, do wniesienia do rejestru handlowego i hipotek dłużnika wzmianki (ostrzeżenia) o wyroku, udzielającym dłużnikowi odroczenia wypłat z zaznaczeniem w rejestrze, kto sprawuje zarząd, oraz kogo i w jakim zakresie upoważniono do wykonywania poszczególnych czynności, do sprawdzenia złożonego przez dłużnika bilansu, stanu aktywów i pasywów oraz spisu wierzycieli (art. 15).

Z chwilą wydania wyroku, udzielającego odroczenia wypłat, dłużnik nie ma prawa wykonywać żadnych czynności zarządu ani rozporządzać majątkiem bez zezwolenia nadzorcy; w szczególności nie wolno mu: czynić darowizn, rozporządzać nieruchomościami lub prawami na nieruchomościach, zaciągać zobowiązań innych, prócz tych, które są konieczne do dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa o ile nie został do tego uprawniony. Wszelkie sprzeczne z tem postanowieniem czyny dłużnika uznaje się za nie mające żadnych skutków prawnych, zdziałane zaś na tej podstawie akty prawne — są nieważne.

Postępowanie zapobiegawcze będzie umorzone po upływie terminu odroczenia wypłat. Jednak sąd na wniosek dłużnika, wierzycieli, nadzorcy sądowego lub z własnej inicjatywy, umarzając postępowanie zapobiegawcze, *może ogłosić wyrokiem upadłość*, o ile niewypłacalność dłużnika nie została usunięta.

Odroczenie wypłat może być uchylone w każdym czasie, o ile dłużnik dopuścił się w zarządzie lub rozporządzaniu swoim majątkiem czynów wzbroniowych, jeżeli działał na szkodę wierzycieli, jeżeli zrzeknie się dobrodziejstwa odroczenia wypłat, jeżeli zawrze z wierzycielami układ pojednawczy.

Nawiązując do odroczenia wypłat prawo przewiduje zawarcie układu zapobiegawczego. Handlujący, który przewiduje niemożność zaspokojenia w całości wszystkich swoich wierzycieli z upływem 3 miesięcy po uzyskaniu odroczenia, może, celem uniknięcia upadłości, uzyskać układ zapobiegawczy. Otwarcie postępowania układowego pociąga za sobą z mocy prawa dalsze przedłużenie terminu odroczenia wypłat ze wszystkiemi jego skutkami do czasu zatwierdzenia układu przez sąd. Propozycje układowe mogą obejmować 1) odroczenie lub rozłożenie na raty

spłaty długów, na termin łączny nie dłuższy, jak lat dwa; 2) zmniejszenie sumy długu równomierne, dla wszystkich wierzycieli, nie więcej jednak, jak o 30%, a przy istnieniu pewnych warunków o 60% ; 3) ograniczenie dłużnika w zarządzaniu i rozporządzaniu majątkiem, zwłaszcza ruchomym, na czas wykonywania układu oraz dodanie dłużnikowi nadzorcy lub ustanowienie zarządcy z ramienia wierzycieli z określeniem ich uprawnień: 4) rękojmie zabezpieczające wykonanie zobowiązań, objętych układem.

Układ zapobiegawczy będzie uważany za przyjęty przez wierzycieli, jeżeli za jego zawarciem wypowie się w głosowaniu przynajmniej połowa wszystkich wierzycieli biorących udział w ogólnem zgromadzeniu z prawem głosu stanowczego reprezentująca przez swe wierzytelności, wciągnięte na listę lub przyjęte warunkowo do masy, nie mniej jak 2/3 wszystkich sprawdzonych wierzytelności, nie doliczając w to wierzytelności uprzywilejowanych, zabezpieczonych zastawem lub hipoteką. Jeżeli dłużnik chce uzyskać zmniejszenie długu od 30 do 60% to do zawarcia układu nadto wymaga się, by zwolennicy układu reprezentowali conajmniej 9/10 sprawdzonych wierzytelności. Układ zapobiegawczy ulega zatwierdzeniu sądu.

Prawo o zapobieganiu upadłości weszło w życie 24.I.28 i życie pokaże jakie da wyniki stosowanie tego prawa w piekącej sprawie zapobiegania upadłości handlujących.

ZMIERZCH ADWOKATURY W Z. S. S. R. SĄDY BEZ OBROŃCÓW.

(Korespondencja „Głosu Prawdy")

Po okresie „pogłębiania rewolucji" Sowiety poczęły wracać do normalnych stosunków i powoływać do życia urzędy. uważane dotąd za kontr-rewolucyjne. W sądownictwie przywrócony został urząd prokuratora, który zachował nawet swą dawną, znienawidzoną z czasów policyjno-carskich, nazwę. Odżyła też i adwokatura, do której dostęp uzależniony jest obecnie od ukończenia studjów prawniczych. Jak i przed rewolucją, do kolegjum obrońców garną się w Rosji Sowieckiej ludzie o duchu niezależnym, mający na celu walkę z wszelkim uciskiem, z wszelką niesprawiedliwością i obronę słabych przed samowolą administracyjną. Nawet t. zw. „sowiecka adwokatura", na której czele stoją: słynny kryminalista Bobriszczew-Puszkin oraz byłv minister rządu tymczasowego Malantowicz, jest solą w oku skrajnych bolszewików.

Nagonka na adwokaturę przybiera coraz bardziej ostre formy. Na szerszą widownię wydobyło ją najbardziej poczytne w Moskwie pismo ,,Wieczerniaja Moskwa". zamieszczając szereg wywiadów o celowości istnienia obrony sądowej. Bardziej umiarkowani komuniści, jak przewodniczący sądu najwyższego R. S. F. S. R. Stuczka, prezes kolegjum wojskowego tegoż sądu Ulrich i inni, wypowiedzieli się stanowczo za zachowaniem adwokatury, gdyż obrońca ułatwia sędziemu zadanie. Oczywiście, przedstawiciele palestry sowieckiej bronią swego stanu i zawodu. Na zapytanie, czy adwokatura jest potrzebna, jeden z ,,prawozastępców" odpowiedział: ,,Podobnież możnaby zapytać, czy potrzebny jest lekarz, inżynier, lub inny pracownik umysłowy". Malantowicz zaś oświadcza, że usunięcie obrony z sądu postawiłoby pod znakiem zapytania jawność postępowania sądowego i niezależność sędziowską.

Wręcz odmiennego zdania jest kolegjum moskiewskiego trybunału gubernjalnego . Sędziowie ci żądają nie tylko usunięcia obrony od udziału w śledztwie (co zostało wprowadzone w Unji Sowieckiej na wzór krajów zachodnio-europejskich), lecz zupełnego zniesienia adwokatury. Trybunał gubernjalny tak stanowczo obstaje przy swym punkcie widzenia, że nawet sąd najwyższy, aby sprawy nie stawiać na ostrzu noża, postanowił ograniczyć zakres działania obrońców. W myśl ostatniego orzeczenai sądom przysługuje prawo według swego zapatrywania dopuszczać obronę do głosu lub też rozpatrywać sprawy bez udziału obrońców. Tą drogą, — uzasadnia wstydliwie swe orzeczenie sąd najwyższy, — można będzie wpłynąć na obrońców, aby się streszczali i nie odbiegali od tematu.

Ludność Z. S. S. R., jak twierdzą tutejsi dowcipnisie, składa się z trzech kategoryj: tych, co siedzieli w więzieniu, tych, którzy siedzą i którzy będą siedzieli. Stare przysłowie rosyjskie głosi: ,,Nie wypieraj się więzienia ani torby żebraczej". Każdy więc z ,,wolnych obywateli sowieckiej republiki" może się znaleźć prędzej, czy później na ławie oskarżonych. Ograniczenie praw adwokatury, lub ewentualne zupełne skasowanie kolegjum obrońców, przy jednoczesnem zachowaniu urzędu prokuratora, stwarza zaścianek, niewiele różniący się od smutnej pamięci czrezwyczajki, z sądów, w których dotąd pokutował jeszcze cień niezależności.

,,Stuczkin sud", jak popularnie nazywano rewolucyjne trybunały bolszewickie w pierwszych latach po przewrocie, ma być nadal narzędziem dyktatury, posłusznym wykonawcą zgóry idących nakazów.

EDMUND BONECKI.

BRAK KOMPETENCJI.

Sąd Okręgowy w Nowogródku odmówił 10 obrońcom wydania zaświadczenia o opłatach za rok bieżący i zabronił im dalszej praktyki, uważając to za odmowę odnowienia nominacji obrończej. Stanowisko to jest niesłuszne.

Powyższa odmowa Sądu Okręgowego w Nowogródku wydania zaświadczenia o opłatach, wniesionych przez 10 obrońców za rok bieżący i zabronienie im dalszej praktyki, — *nie mogą być uważane za zakaz prowadzenia spraw cudzych z mocy wyroku sądowego* (ustęp 13 art. 246 Ust. Post. Cyw.), *ani za wykreślenie z listy obrońców na mocy postępowania dyscyplinarnego* (art. 406-13 Organ. Sąd.).

Pogląd taki wyrażony już został przez **Ogólne Zgromadzenie Sądu Najwyższego** dnia 13 grudnia w identycznej sprawie Nr. 142/1919 roku.

Nadto odmowa Sądu Okręgowego, oparta na II części art. 3 Dekretu Nr. 205/1919 r., byłaby *w rażącej sprzeczności* z wyraźną treścią art. 4 tegoż Dekretu, który stanowi o *wszystkich obrońcach, posiadających już świadectwa przed wydaniem dekretu.*

Twórcy tego Dekretu w art. 3 część II mieli na myśli uchwalanie upoważnień do prowadzenia spraw cudzych przez połączone wydziały Sądów Okręgowych dla nowych kandydatów na obrońców, co zresztą wynika też z treści I części art. 3 Dekretu.

Obrońca, który posiadał świadectwo przed wydaniem tego Dekretu i raz już został przez Sąd Okręgowy wciągnięty na listę obrońców, **obowiązany jest** dopełniać jednego tylko warunku, a mianowicie, opłacać rok rocznie przepisaną opłatę.

Żadnych innych warunków dla wznowienia świadectwa, prawo dawne i obecne nie przewiduje i ponadto wyraźnie zaznacza, że obrońcy, posiadający już świadectwa, nie podlegają powtórnemu przyjęciu, nie podlegają powtórnemu egzaminowi **i mogą być usunięci z listy obrońców jedynie w drodze dyscyplinarnej.**

Na błędnych przeto i niezgodnych z prawem przesłankach oparte zostało zdanie Nowogródzkiego Sądu Okręgowego, iż Sąd mianuje co rok obrońców na nowo i że taka nominacja ważna jest tylko na rok jeden, czyli, że podania, wnoszone przez

mianowanych już wcześniej obrońców o wydanie zaświadczeń mogą być nieuwzględniane lub odrzucane.

Nie chodziło w danym wypadku o mianowanie i wciągnięcie na listę obrońców nowych kandydatów, lecz o uszanowanie praw już nabytych, o pozostawienie na niej starych członków adwokatury prywatnej, między którymi są ludzie, pełniący od kilkudziesięciu lat swój ciężki zawód bez zarzutu.

Zresztą przez Dekret Nr. 205 uchylone zostały wszystkie dotychczasowe przepisy w przedmiocie przyjęcia i usuwalności obrońców i wskutek tego Sąd w Nowogródku w stosunku do mianowanych już uprzednio obrońców, posiłkować się mógł wyłącznie art. 4, a nie 3 Dekretu i ustalonego przez takowy nowego porządku rzeczy, oraz uchylenia wszelkich dawnych przepisów w tym przedmiocie.

Wogóle, jeżeli idzie o obrońców, którzy od kilkudziesięciu lub kilkunastu lat zawód swój pełnią i znajdowali się już na liście obrońców przy dawnej władzy sądowej rosyjskiej, to Państwo Polskie, które niedawno zrzuciło z siebie kajdany niewoli i objęło władzę po zaborcach, nie mogło nie uszanować przez swoje Organy Sądowe praw, nabytych przez obrońców.

Zwykle nowopowstałe państwo kontynuuje osobę prawną dawnego państwa, przejmuje na siebie jej prawa i zobowiązania, szanuje prawa nabyte tak państw innych, jak też osób prywatnych. Ta **sukcesja obowiązków** dawnego państwa jest zwykle tak rozległa, że nowopowstałe państwo przejmuje nawet spłatę części długów dawnego państwa. Tak np. Belgja na zasadzie traktatu, zawartego z Niderlandami dnia 19.IV 1839 r. przyjęła spłatę części długu państwa Niderlandów. Na mocy konwencji z dnia 23 sierpnia 1860 r., zawartej między Sardynją i Francją przy ustąpieniu Sabandyi i Nizzy — Francja przejęła nie tylko część długu sardyńskiego, lecz jeszcze przyjęła wypłatę emerytur urzedinków cywilnych i wojskowych, którzy przeszli pod władzę francuską i t. d.

Zmiany terytorjalne pociągają za sobą te tylko zmiany porządku prawnego, które są konieczne ze względu na nowoutworzony stan rzeczy. Otóż tej **konieczności nieuszanowania przez państwo nowopowstałe, wydanych przez państwo stare, dyplomów i świadectw zawodowych wprost niesposób umotywować,** albowiem taka kasacja byłaby największą w świecie niesprawiedliwością.

Państwo Polskie nie sprzeniewierzyło się wyżej przytoczonym zasadom prawa międzynarodowego i sprawiedliwości i nie **poddało ani adwokatów, ani obrońców sądowych nowej próbie kwalifikacyjnej, — przeciwnie, uznało ich nabyte prawa zawo-**

dowe i bez żadnych egzaminów wciągnęło wszystkich dawnych adwokatów i obrońców sądowych do listy adwokatów i obrońców Państwa Polskiego.

Wobec tego **Sąd w Nowogródku nie miał prawa,** bez uciekania się do drogi dyscyplinarnej **odmawiać wydania zaświadczeń o opłatach 10 obrońcom, wzbraniać im dalszej praktyki** i tak samowolnie pozbawiać tych ludzi kawałka chleba.

Iura novit curia. Sądy są jednak omylne i **błąd** natury zasadniczej, krzywdzący najistotniejsze uprawnienia korporacji obrońców sądowych i popełniony przez karygodne przekroczenie kompetencji Sądu Okręgowego w Nowogródku **winien być czemprędzej naprawiony.**

PRAWA I OBOWIĄZKI OBROŃCÓW NA ZACHODZIE.

W niniejszym numerze „Sądu i Obrony" rozpoczynamy druk niektórych wyjątków z pracy adwokata dr. Eug. Raviart'a, byłego rzecznika sądu I instancji w Beauvais, pod tytułem „Petit formulaire portatif des Avoués", odnoszących się do przepisów i zwyczajów, obowiązujących w pokrewnej obrońcom sądowym instytucji rzeczników francuskich.

Praca dr. Raviart'a zainteresuje napewno ogół obrońców, a także ze względu na to, że niektóre zwyczaje i przepisy, obowiązujące rzeczników francuskich z pożytkiem dałyby się przeszczepić na teren naszej korporacji.

ROZDZIAŁ I

Część 1. — Definicja.

Zgodnie z definicją naukową i współczesnego prawodawstwa, rzecznicy są to urzędnicy ministerjalni, organa pomocnicze przy wymiarze sprawiedliwości, którzy z wykluczeniem wszystkich innych zastępują strony przed Sądem Apelacyjnym i sądami pierwszej instancji, są rzecznikami stron w procesie i stawiają wnioski w ich imieniu. Być rzecznikiem strony w procesie, to znaczy czynić wszystko, co jest konieczne dla wdrożenia procesu, zredagować go, podać do wiadomości sądowi, dokumenty i podania, wypełnić wszystkie czynności wymagane przez prawo, aby

wyjaśnić proces sędziom i umożliwić im wyrokowanie ze znajomością rzeczy. Stawiać wnioski to znaczy zredagować i przedstawić w streszczeniu zarzuty jednej ze stron.

Charakteryzuje urzędników ministerjalnych. a w szczególności rzeczników, to, że *nadaje im władzę prezydent*, i że mają oni wyłączone prawo prowadzenia spraw, skąd wypływa dla nich obowiązek nieuchylania się od świadczenia ustnych, gdy są do tego prawnie wezwani.

Pandekty francuskie (Rzecznik, Nr. 164), wymieniają rzeczników na pierwszym miejscu pomiędzy urzędnikami ministerjalnymi. Pomimo, iż rzecznicy otrzymują swoje stanowisko od rządu i są mu poddani ze względu na dyscyplinę zawodową, *nie są oni urzędnikami państwowemi* dlatego też nie mają oni władzy w żadnej dziedzinie administracji państwowej i czynności swe wypełniają tylko w interesach prywatnych. Z tego wynika, że art. 174 K. K., który określa winę i karę za wymuszenie, nie stosuje się do rzeczników, którzy pobierają honorarja wyższe, niż zatwierdzone przez taryfę, ponieważ jak mówi Faustin Helie (Teorja Kodeksu Karnego t. 2, str. 581), przekroczenie władzy i nadużycie jej jest zasadniczą podstawą pojęcia wymuszenia.

Rzecznicy nie mogą być uważani ani za depozytarjuszy albo urzędników mających władzę publiczną, ani za obywateli piastujących urząd lub mandat publiczny. A zatem oszczerstwa, rzucane przeciwko nim w prasie, podlegają kompetencji sądu karnego, a nie sądu przysięgłych i dowód czynów oszczerczych nie mają takiego znaczenia, jakieby on miał w stosunku do urzędników państwowych.

ROZDZIAŁ II.
PEŁNOMOCNICTWO RZECZNIKA.

Część 1.: Natura, powstanie i forma pełnomocnictwa *ad litem*.

I.

Umowa, na mocy której rzecznik zobowiązuje się zastępować stronę w sądzie jest pełnomocnictwem, a nie jak twierdzono najmem pracy. Pełnomocnictwo to ma charakter specjalny: Większa część przepisów Kod. cyw., odnoszących się do pełnomocnictwa, daje się zastosować do niego, lecz z pewnemi wyjątkami.

Przedewszystkiem *pełnomocnictwo rzecznika nie jest nigdy bezpłatne;* ono jest zawsze opłacane. Z drugiej strony domniemywa się, że *rzecznik winien zawsze pozostawać w granicach swej władzy.* Ażeby obalić to domniemanie nie wystarczy, aby strona twierdziła, że granice pełnomocnictwa zostały przekroczo-

ne; jeżeli to ma miejsce, winna ona uciec się do postępowania *zaprzeczenia pełnomocnictwa.*

Jurysprudencja pod pewnemi względami traktuje rzeczników mniej przychylnie. niż zwykłych mandatarjuszy, gdyż uważa, że niema względem nich zastosowania art. 2001 K. C., który przepisuje, że odsetki od zaliczek, poczynionych przez pełnomocnika, należą mu się od mocodawcy, licząc od dnia stwierdzonych zaliczeń. *Odsetki od sum*, zaliczonych przez rzecznika w tym charakterze uczynione jako koszta proceduralne. zapłaty i honorarja związane z procesem do wydatkowania których jest on obowiązany, *biegną dopiero od dnia skargi sądowej;* przeciwnie, jeżeli tenże rzecznik występuje jako negotiorum gestor lub pełnomocnik ogólny, odsetki od zaliczeń biegną od daty poczynionych zaliczeń.

Z tego, że ustanowienie rzecznika jest rzeczywistym pełnomocnictwem. wypływa. iż *strona ustanawiająca musi być zdolna do udzielenia pełnomocnictwa*, a zatem do zobowiązywania się wogóle. tak więc nieletni i bezwłasnowolni nie mogą udzielić pełnomocnictwa rzecznikowi; kobieta zamężna, opiekun, gmina mogą to uczynić, będąc należycie upoważnionemi.

Najczęściej pełnomocnictwo rzecznika jest umowne, lecz w niektórych wypadkach jest ono prawne. Prawo, przewidując, że pełnomocnictwo dane dla jednej sprawy trwa dalej w sprawach, które są następstwem pierwszej lub są z nią w związku. nakłada na ustanowionego rzecznika obowiązek zastępowania w nich strony, która go ustanowiła.

W procesach podatkowych, przyjęcie poręczenia od spadkobiercy beneficjalnego, zdjęcia pieczęci, wiodący spór i ich przeciwnicy zastępowani są przez swych najdawniejszych rzeczników (art. 667, 933 i 994 Kod. Proc. Cyw.).

W kwestjach pierwszeństwa wierzyciele późniejsi w porządku hipotecznym od umieszczeń zaprzeczanych zastępowani będą przez rzeczników, których są obowiązani wybrać. w przeciwnym wypadku zastępuje ich rzecznik umieszczonego na ostatku wierzyciela (art. 760 K. P. C.).

Jeżeli żądanie instytucji wręczone jest w ciągu sześciu miesięcy od daty wyroku, rzecznik strony która otrzymała wyrok z samego prawa ustanowiony, jest obrońcą tej strony bez specjalnego umocowania (art. 496 K. P. C.).

Rzecznicy stawający w sprawach, w których otrzymali wyrok ostateczny, obowiązani są stawać w egzekucji wyroku bez nowego pełnomocnictwa, pod warunkiem, aby egzekucja nastąpiła w ciągu roku od orzeczenia (art. 1038 K. P. C.).

(d. c. n.).

NOWOŚCI USTAWODAWCZE

POŻYCZKI ZAGRANICZNE.

Związki komunalne obowiązane są uzyskać zezwolenie Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu na bezpośrednie lub pośrednie zaciągnięcie kredytów — zagranicznych, na bezpośrednie lub pośrednie emitowanie pożyczek zagranicznych, na bezpośrednią lub pośrednią sprzedaż własnych obligacyj na nominalną kwote powyżej 5.000.000 zł., jak również na przyjęcie gwarancji albo udzielenie. (Rozp. Prezyd. Rzplitej z 12.III. 28, poz. 290/28).

PRAWO LOTNICZE.

Zwierzchnictwo nad przestrzenią powietrzną w granicach całego Państwa z włączeniem wód terytorjalnych, należy do Rzeczypospolitej Polskiej. Żegluga w przestrzeni powietrznej nad obszarem Państwa jest dozwolona polskim statkom powietrznym. Obce statki powietrzne korzystają z prawa przylotu do Polski i przelotu przez Polskę na mocy umów międzynarodowych lub na mocy pozwolenia władz polskich. (Rozporządz. Prezyd. Rzplitej z 14.III. 28, poz. 294).

SZKOLNICTWO ROLNICZE ŚREDNIE.

Z kompetencji Ministra W. R. i O. P., określonej w art. 26 dekr. Rady Regencyjnej z 3.I. 18 r. o tymczasowej organizacji Władz Naczelnych w Królestwie Polskiem (Dz. P. P. P . Nr. 1, poz. 1), wyłącza się sprawy szkolnictwa rolniczego średniego stopnia i włącza się je do kompetencji Ministra Rolnictwa. (Rozporządz. Prezyd. Rzplitej z 14.III. 28 r., poz. 298).

EWIDENCJA I KONTROLA RUCHU LUDNOŚCI.

Gminy wiejskie i miejskie obowiązane są prowadzić na swym obszarze ewidencję i kontrolę ruchu ludności. Czynności te gminy sprawiają pod nadzorem władz administracji ogólnej.

Prowadzący księgi stanu cywilnego obowiązani są co 3 miesiące przesyłać właściwym gminom dokładne dane o zaszłych w ciągu tego czasu przypadkach urodzin, śmierci (zgonów) i ślubów.

M. S. Wewn. ustali sposób i tryb postępowania przy prowadzeniu ewidencji i kontroli ruchu ludności oraz określi wzory, treść potrzebnych przy tem ksiąg, względnie rejestrów. (Rozp. Prezyd. Rzplitej z 16.III. 28, poz. 300).

ZAOPATRYWANIE LUDNOŚCI W WODĘ.

Piecza nad należytem zaopatrywaniem ludności w wodę do picia i dla potrzeb gospodarczych, należy do obowiązku gmin. W wykonaniu tego obowiązku gminy powinny: 1) czuwać nad tem, aby istniejące w ich obrębie publiczne i prywatne urządzenia do zaopatrywania ludności w wodę, odpowiadały przepisom niniejszego rozporządzenia, oraz rozporządzeń, wydanych na jego podstawie; 2) budować i utrzymywać odpowiednio do potrzeb ludności urządzenie do zaopatrywania w wodę, przeznaczone do użytku publicznego. (Rozp. Prezyd. Rzplitej z 16.III. 28, poz. 310).

USUWANIE NIECZYSTOŚCI I WÓD OPADOWYCH.

Piecza nad należytem usuwaniem nieczystości (to jest wydalin ludzkich i zwierzęcych ścieków, śmieci i odpadków gospodarczych) i wód opadowych, należy do obowiązku gmin. (Rozp. Prezyd. Rzplitej z 16.III. 28, poz. 311).

POŁOŻNE.

Prawo wykonywania zawodu i używania tytułu położnej przysługuje osobom, które posiadają obywatelstwo polskie i ukończyły jedną z państwowych (samorządowych) szkół położnych. Minister Spr. Wewnętrznych w pewnych wypadkach może przyznać prawo wykonywania zawodu i tytułu położnej. Prawo wyraźnie określa uprawnienia i obowiązki położnych. Kandydatki wstępujące do szkół położnych, winne ukończyć przynajmniej szkołę powszechną, być w wieku 18 do 35 lat, mieć uzdolnienie fizyczne i umysłowe, być nienagannego prowadzenia się. Nauka trwa 2 lata. Naruszenie przepisów o położnych grozi aresztem do 6 tygodni i grzywną 500 zł. (Rozp. Prezyd. Rzplitej z 16.III. 28, poz. 316).

ZAKŁADY WYCHOWAWCZO - POPRAWCZE.

Zakłady wychowawczo - poprawcze mają służyć moralnej poprawie wyłącznie nieletnich przestępców, umieszczanych na mocy orzeczenia sądu. Zakłady wychowawczo - poprawcze otrzymają ze Skarbu Państwa: a) zasiłki należne w myśl ustawy, b) przyznawane przez Ministra Sprawiedliwości na cele ściśle określone w granicach istotnych zadań zakładu. (Rozp. Prezyd. Rzplitej z 22.III. 28, poz. 330).

OCHRONA ZWIERZĄT.

Znęcanie się nad zwierzętami jest wzbronione. Za zwierzęta uważa się wszelkie domowe i oswojone zwierzęta i ptactwo oraz schwytane zwierzęta i ptactwo dzikie, jakoteż ryby, płazy, owady i t. p. Znęcaniem się jest używanie do pracy zwierząt chorych, rannych, lub kulawych, bicie zwierząt po głowie, dolnej części brzucha, dolnych częściach kończyn, bicie przedmiotami twardemi, przeciążanie, przeważnie w pozycji powodującej zbędne cierpienia, używanie uprzęży powodujących ból, używanie do doświadczeń, powodujących krew lub uszkodzenie cielesne, dokonywane operacyj nieodpowiedniemi narzędziami, złośliwie straszenie i drażnienie zwierząt i wszelkie zadawanie cierpień bez potrzeby ważnej i słusznej. (Rozp. Prezyd. Rzplitej z 22.III. 28, poz. 332).

KUCIE KONI.

Do samodzielnego wykonywania zawodu kucia koni ukwalifikowane są osoby, które ukończyły kurs kucia koni i złożyły wymagany końcowy egzamin w jednej ze szkół, wymienionych w tem że prawie art. 3, bądź też złożyły egzamin z kucia koni przed jedną z komisyj w temże prawie wymienionych. (Rozp. Prezyd. Rzplitej z 22.III. 28, poz. 334).

PAŃSTWOWE MUZEUM ARCHEOLOGICZNE.

Tworzy się Państwowe Muzeum Archeologiczne, które podlega Ministrowi W. R. i O. P. Siedzibą Muzeum jest m. st. Warszawa. P. M. A. jest państwowym zakładem naukowo-badawczym. mającym na celu: badanie prahistorji przedewszystkiem terytorjum Państwa Polskiego, konserwację zabytków przedhistorycznych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, szerzenie wiedzy w dziedzinie archeologji przedhistorycznej, przedewszystkiem przez gromadzenie i opracowywanie materjałów naukowych, oraz popieranie badań w tej dziedzinie. (Rozp. Prezyd. Rzplitej z 22.III. 28, poz. 346).

RATOWANIE GINĄCYCH.

Ustanawia się „Medal Za Ratowanie Ginących", celem nagrodzenia zasług położonych przy ratowaniu tonących, oraz ofiar katastrof żywiołowych. Medal nadaje się ludziom, którzy nieśli ratunek w kraju lub zagranicą przy ratowaniu obywateli polskich z narażeniem życia własnego. Odznaczeni otrzymują medal bezpłatnie. (Rozp. Prezyd. Rzplitej z 22.III. 28, poz. 351).

Z ŻYCIA STOWARZYSZEŃ.

Z KORPORACJI OBROŃCÓW SĄDOWYCH.

Na odbytem w dniu 15 kwietnia r. b. posiedzeniu Zarządu Głównego rozpatrywane były przeważnie kwestje związane z przygotowaniem materjału na ogólne zebranie Zrzeszenia, mające się odbyć dnia 6 maja r. b. o godz. 9 ewentualnie 10 rano w gmachu warszawskiego Sądu Okręgowego, przyczem uchwalono następujący porządek dzienny:

1. Zagajenie posiedzenia w I ewentualnie II terminie. Wybór Przewodniczącego i Asesorów.

2. Uczczenie pamięci zmarłych w roku 1927 i 1928 kolegów.

3. Sprawozdanie Zarządu Głównego i odczytanie sprawozdania Komisji Rewizyjnej za rok ubiegły.

4. Poprawki i dopełnienia statutu, mianowicie: odznaki korporacyjne, członkowie honorowi, ich prawa i obowiązki, wybory trzechletnie z corocznym wylosowaniem $^1/_3$ Członków Zarz. Gł. i dopełnieniem nowymi. Ewentualne skasowanie Oddziałów i mianowanie przez Zarząd Główny delegatów Zarządu Głównego na Okręgi i ich zastępców. Obowiązki i prawa tychże.

5. Wybór Zarządu Głównego, Zastępców Z. Gł. i Komisji Rewizyjnej.

6. Kwestja reorganizacji ustroju sądownictwa i nowych praw.

7. Kwestja podniesienia wysokości opłat członkowskich na 24 zł. rocznie, funduszu prasowego i zaległości.

8. Podanie Anny Dziedzickiej o zapomogę.

9. Podanie obr. Boneckiego o pozostawienie go w Zrzeszeniu.

10. Wolne wnioski.

Przypuszczać należy, że zjazd będzie liczny ze względu an zagadnienia mające pierwszorzędne znaczenie dla korporacji.

WOKANDA SPRAW WYZNACZONYCH NA POSIEDZENIE SĄDOWE IZBY PIERWSZEJ SĄDU NAJWYŻSZEGO

Sprawy w dn. 1 maja.

1. Jana Gużowskiego z Marjanną Wolańską. 2. Motela Milchstejna. p-ko Stefanji Burnusowej. 3. Bazylego Mielnika, p-ko Antoniemu Leśko. 4. Nikanora i Prokopa Pastuszczuków z Józefem Matwiejukiem 5. Pauliny Jurgielewiczowej z Maciejem i Franciszkiem Wilejte. 6. Anieli Cholawe z Józefem Cholawe. 7. Tekli Jakimczukowej z Rudolfem Kanenbergiem 8. Opieki nieletnich Ejdy i in. Rogowych — Majera Krochmalnika z Wileńską Kurją Biskupią. 9. Michała Wasiuka z Opieką nad nieletnimi W. i P. Wasiukami. 10. Natalji Zadwornej i in. z Heleną Jaśkiewicz. 11. Kuratorki nad mieniem zaginionej Marji Zugarowej, p-ko Michałowi Łukaszewiczowi. 13. Hersza Werby, p-ko Róży Szmojszlerer. 14. Uljany Duniec i in. z Anną Bondaruk. 15. Walentego Leszniewskiego z Antoniną Jakubowską. 16. Tomasza Łygi, p-ko Sołomji Chomiakowej. 17. Grzegorza Fedoniuka, p-ko Michałowi Pieńkowskiemu. 18. Piotra Marczuka z Mitrofanem Marczukiem. 19. Piotra Mazurka z Leonem Kosińskim.

Sprawy w dn. 2 maja.

1. Adeli Koroliny Holcowej, p-ko Emilji Holc. 2. Zofji Grzybowej z Michałem Grzybem. 3. Jadwigi Sankowskiej, p-ko Elji Dzierzgowskiemu. 4. Powiatowej Kasy Chorych w Warszawie z Janem Ciapciakiem. 5. Konstantego Janasa, p-ko Franciszkowi Zasadzie. 6. Firmy „Inż. M. Niemrowicz i T. Bogucki", p-ko Stanisławowi Nadolskiemu. 7. Franciszki i Michała małż. Łukaszczuków z Wiktorją Dyjak. 8. Florentyny Łączyckiej z Władysławem Czarnockim. 9. Ludwika i Antoniny małż. Klucznych z Janem Krużem. 10. Franciszka Łagowskiego z Andzlem Bojmalgrynem. 11. Franciszka i Antoniego Orłów z Szymonem Orłem. 12. Antoniego Wawrzonkowskiego, p-ko Woronice Sowińskiej. 13. Julji vel Juljany Wilanowicz z Franciszkiem Brzezowskim. 14. Ewy Wójcik, p-ko Stanisławowi Wilczyńskiemu. 15. Anny Zelmanowej z Karolem Świątkiewiczem. 16. Skarbu Państwa, p-ko Franciszkowi Obołki.

Sprawy w dn. 4 maja.

1. Eljasza Kohna z Michałem Fiszlem. 2. Alrana Klenica, p-ko Karolowi Skarbkowi. 3. Franciszka Piaseckiego z Zofją Pawlik. 4. Jana Kuźnickiego z Katarzyną Kuźnicką. 5 Stanisława Zawadzkiego, p-ko spadkobiercom Franciszka Kubiczka. 6. Tekli Borysowej, p-ko Katarzynie Niedźwiedź. 7. Tow. Kursów Wieczorowych w Warszawie, Oddz. w Ozorkowie, p-ko Rubinowi Domarkiewiczowi. 8. Julji Freyerówny, p-ko Władysławowi i Władysławie małż. Szymańskim. 9. Władysława Szwedkiewicza z Jakóbem Sidło.

10. Karola Luca z Antonim Waślińskim. 11. Leonji Mirzowskiej z Jakóbem i Wolfem Trokenheimem. 12. Marjanny Krupa, p-ko Antoniemu Krupa. 13. Wacława Smukowskiego, p-ko Józefowi i Katarzynie, małż. Łukaszewskim. 14. Jankla Gieldnera z Józefem i Marjanną małż. Wosik. 15. Katarzyny Życiuk o dział spadku p-ko Warcinie Krysa.

Sprawy w dn. 8 maja.

1. Józefa Czarneckiego, p-ko Wincentemu Kuźmickiemu. 2. Ludwika Moczuły z Hilarym Demjanem. 3. Zofji Kalinowskiej, p-ko Janowi Rodżko. 4. Radjona Roszczyka z Marją Lewkowicz. 5. Jana i Michała Zemetrów, p-ko Piotrowi, Michałowi i Marji Zemetrom. 6. Wincentego Lewon z Janem Lewonem. 7. Somona Pawluka z Włodzimierzem Pawlukiem. 8. Gromady wsi Czeremszanki z Adamem Godowskim. 9. Marji Pawłowicz, p-ko Bazylemu Pawłowiczowi. 10. Abrama Czarnockiego z Józefem Czarnockim. 11. Kazimierza Sengina z Marjanem Senginem. 12. Pawła Kotiasza, p-ko Stefanidzie Kotiaszowej. 13. Lucjana Jelca, p-ko Mikołajowi Dąbskiemu. 14. Marji Rutkowej-Roziowej, p-ko Dacharowi i in. Nieczyporukom. 15. Konstantego i Zofji Siergiej z Teodorą Zieńko. 16. Mikołaja Stankiewicza i in. z Marją Jurkiewiczową. 17. Zygmunta Soroko i in. z Ignacym Orechwo. 18. Anastazji Pawlukowej i in., p-ko Wasylowi Bondarowi.

Sprawy w dn. 9 maja.

1. Michaliny Bękiewiczowej p-ko Ignacemu Wieszczyńskiemu. 2. Aleksandra Dębskiego, p-ko Józefowi Malinowskiemu. 3. Noecha Wellmana, p-ko Szyi Erlichowi. 4. Marjanny Baranowej, z Heleną Błaziakową. 5. Jana i Feliksy małż. Madejczyków z Józefem Madejczykiem. 6. Bronisława Dudka, p-ko Joskowi i Abramowi Kleinom. 7. Marji Rybickiej z Władysławem Popławskim. 8. Skarbu Państwa w przedmiocie podziału funduszów pomiędzy wierzycielami firmy „Wytwórnia Zrzeszonych Cukierników Warszawskich przy Lidze Konsumentów Tow. Rozwój". 9. Michała Bujnowskiego, o podział spadku po Tomaszu Bujnowskim. 10. Powiatowej Kasy Chorych w Piotrkowie z firmą „Tartak Parowy i Młyn Inż. M. Kępiński i M. Gelblum w Piotrkowie". 11. Józefa Dadji z Bronisławą Mulawą. 12. Władysława i Heleny małż. Brodo, p-ko Wincentemu i Teofili małż. Chorab. 13. Józefy Ryszak, p-ko Leonowi Kępczyńskiemu. 14. Ignacego Nowaka o działy majątkowe po Janie Nowaku. 15. Józefa Rozencwajga, p-ko Zarządowi Pow. Kasy Chorych w Pabjanicach. 16. Ludomiry Kozłowskiej z Magistratem m. Koła. 17. Heleny Michalakówny z M. m. Koła. 18. Stefana i Herminji małż. Rotarskich z M. m. Koła.

Spraw w dn. 10 maja.

1. Michała Erlicha ze Skarbem Państwa. 2. Skarbu Państwa, p-ko Tadeuszowi Kuropatwińskiemu. 3. Lejzora Brukorza, p-ko Dom. Handl.

„Bracia Thursz". 4. Skarbu Państwa, p-ko Aleksandrowi Kochanowiczowi. 5. Zofji Majchrowej i in. z Janem Zagajewskim. 6. Aleksandra Drożeńskiego ze Stanisławem Piechowskim. 7. Karoliny Herms z Aleksandrem Senktasem. 8. Dugenjusza Korszaka, p-ko Janowi Łopuchinowi. 9. Zelomana i Fajgli małż. Kożuch z Joachinem - Józefem Zającem. 10. Rudolfa Kina z Henrykiem Luksem. 11. Jana Smoka, p-ko Antoniemu Smokowi. 12. Józefa Grzybowskiego z Janem Szczepanikiem. 13. Izraela Chazana, p-ko Aronowi Szełachowiczowi. 14. Symchy Binema i Marji małż. Libermanów, p-ko Józefowi Filipiakowi. 15. Hoesa Jungwica, p-ko Domowi Benkowemu „A. Goldfeder".

Sprawy w dn. 14 maja.

1. Izydora Dziedziula z Marjanną Mazurczyk. 2. Dymitrego Nosenko, p-ko Michałowi i Mikołajowi Chrystiukom. 3. Włodzimierza Jakimowicza z Wacławem Girjatem. 4. Henryka Jankiewicza, p-ko Wincentemu i Adamowi Jankiewiczom. 5. Piotra Szakuna, p-ko Janowi Szakunowi. 6. Pauliny Woszko, p-ko Stefanowi Worońcowi. 7. Marty Bogusławskiej, p-ko Oldze Polak. 8. Aleksandra Kupjana, p-ko Izydorowi Horanowiczowi. 9. Antoniego Kuźmy z Klemensem Kuźmą. 10. Aleksandra Sargiewicza z Józefem Poklewskim-Koziołł. 11. Adama Galuka z Janem Galukiem. 12. Opiek. nielet. Trockich — Marjanny Trockiej, p-ko Janowi Trockiemu. 13. Anny Bazylego Wołków z Teklą Mielnikową. 14. Józefa Kućko, p-ko Janowi Kućko. 15. Józefa Beznosika z Justyną Korolową. 16. Cezarji Zapaśnikowej z Witoldem Laskowiczem. 17. Stanisława Wasilewskiego z Katarzyną Artecką. 18. Dymitra Kiczko z Wiktorją Fedorukową. 19. Anny Kidakowej, p-ko Melanji Bortel. 20. Tarasa Janiuka z Nadzieją Janiuk.

Sprawy w dn. 15 maja.

1. Skarbu Państwa, p-ko Tadeuszowi Wojczukowi. 2. Dominiki Benedy i Eudokji Filuk, p-ko Tatjanie Dawidiuk. 3 i 4. Antoniny Kuleszowej z Anastarją Kuleszową. 5. Stanisława Wołodkowicza, p-ko Józefie Kowalczukowej. 6. Jana Siedleckiego, p-ko opiece nad małoletniemi dziećmi zmarłego Michała Siedleckiego w osobie Marji Siedleckiej. 7. Juljana Sienkiewicza z Eustachym Sienkiewiczem. 8. Kasjana Kobca z Op. nad osobą i maj. nieletn. Piotra Kobca. 9. Zofji Szeremietiewskiej, p-ko Nikicie Demjanczukowi. 10. Włodzimierza Szycika z Katarzyną Szycikową. 11. Anny Kukuszkinowej, p-ko Katarzynie Luto. 12. Anny Kukuszkinowej, p-ko Pinie i Eljaszowi Goldonem. 13. Anny Kukuszkinowej, p-ko Kazimierzowi Hermanowi. 14. Teodora Czajki, p-ko Mikołajowi Borkowskiemu. 15. Tatjany i Teodora Fedorczuków, p-ko Stefanowi Suprunćowi. 16. Eudokima Nikiperowicza ze Stefanją Machnis. 17. Pauliny Jakimowicz z Józefą Jakimowiczem. 18. Feliksy Fekner, p-ko Janowi Gryczewskiemu. 19. Dorofieja Kota z Heleną Kiczkielak. 20. Wasyla Łukjanczuka, p-ko Zenobjaszowi Łukjanczukowi. 22. Antoniego Wojciechowicza z Apolonją Opieczankową.

Sprawy w dn. 16 maja.

1. Izraela-Hersza i Michaliny małż. Wałchowiczów z Domem Bankowym „D. M. Szeroszewski". 2. Icka i Chany małż. Wisenbaum z Owsiejem Markmanem. 3. Stefana Małeckiego, p-ko Józefowi i Marjannie małż. Radzimskim. 4. Antoniny Kuśmierczykowej z Jadwigą Szewczykową 5. Antoniny Jasieńskiej, p-ko Binie Goldbergowej. 6. Rubina Zelmana z Froimem Cymblerem. 7. Parafji Rzymsko-Katolickiej św. Antoniego w Warszawie. p-ko Janowi Łaskiemu. 8. Piotra Ptaka, p-ko Mateuszowi Deńcy. 9. Judy Karniszyna z Franciszkiem Gutowskim. 10. Henryka Rychtera, p-ko Izaakowi-Mejerowi E. Gresinowi. 11. Magistratu m. Lublina z Edwardem Grosio. 12. Gerszona-Dawida Szabasa z Morycem Nowerem. 13. Majera Gnesina z Henrykiem Rychterem. 14. Makmedżana Ibrakimowa, p-ko Mordce Wurcelmanowi. 15. Balbiny Koniecznej, p-ko Tomaszowi Bornackiemu. 16. Adama Nalborskiego, p-ko Gabryelowi Borowskiemu.

Sprawy w dn. 18 maja.

1. Spadkobierców Adama Wojdalińskiego,p-ko Bronisławie Vetterowej. 2. Bronisława Dyszyńskiego. 3. Mordki Perla z Hindą Judkiewicz. 4. Bolesława Herbaczewskiego z Janem Stasiakiem. 5. Antoniny Bujalskiej, p-ko Ludwice i Zygmuntowi Kalickim. 6. Józefy i Jana małż. Klepacz, p-ko Bolesławowi i Joannie małż. Majda. 7. Antoniego Banasiaka z Apolonją Perkowską. 8. Mikołaja Perepletczykowa, p-ko Naftalowi Szpigelmanowi. 9. Józefa Janiszewskiego, p-ko Henrykowi Wasilewskiemu. 10. Józefa Janiszewskiego, p-ko Hugonowi Wittichowi. 11. Salomei Szwajcerowej, p-ko Władysławowi Białasowi. 12. Jana Bańkowskiego ze Stanisławem i Zofją małż. Markowskimi. 13. Rozalji Plawes z Moszkiem Dawidem Wajngortem. 14. Jana-Piotra-Pawła Rzewuskiego z Edmundem Wyszyńskim. 15. Szlamy Ostrzegi z Tobjaszem Warchiwkerem. 16. Władysława Wirowskiego z Szymonem Zuzkiem. 17. Franciszka Pawłowskiego, p-ko Józefie Dzierżanowskiej.

Sprawy w dn. 22. maja.

1. Adama Podlewskiego z Zygmuntem Markiewiczem. 2. Jana Łatwisa, p-ko Kazimierzowi Łatwisowi. 3. Włodzimierza Łęskiego, p-ko firmie „Norden" i Sp. Akc. „Rob. Saenger.". 4. Eudocji Walickiej, p-ko Zofji Soroko. 5 Michała Ejcharta i in. z Józefem i Wincentym Ejchartami. 6. Antoniego Wasilewicza z Aleksandrem Dubiago i Wincentym Trubaczem. 7. Józefa Brytuna z Antonim Joromczukiem. 8. Icka Bedankina, p-ko Wincentemu Leśkiewiczowi. 9. Zygmunta Zwierko z Marją i Kazimierzem Zwierko. 10. Jakóba Seweryńczyka ze Stefanem Seweryńczykiem. 11. Anastarji Budnikowej ż Anastarją Homlak. 12. Anny Oszurko, p-ko Aleksemu Sereda. 13. Grzegorza Błyszczyka, p-ko Pawłowi Tutewiczowi 14. Adama i Emilji Popucewiczów z Michaliną Hołowniową. 15. Franciszki Rusielikowej, p-ko Jadwidze Szy-

dłowskiej. 16. Michała Pasznika z Józefem Domłaszewiczem. 17. Tauby Gurwiczowej, p-ko Helenie i Dawidowi Lipskim. 18. Wasyla Oksenczuka, p-ko Maksymowi Tarasinkowi

Sprawy w dn 23 maja.

1. Pawła Narkowicza z Władysławem Walickim. 2. Aleksandra i Stanisławy małż. Piątkowskich z Janem i Józefą małż. Kawczyńskim. 3. Chila Blatta i in., p-ko Habinie Heniszowej. 4. Skarbu Państwa z Teofilem Rojewskim. 5. Banku dla Handlu i Przem. w Warszawie z Michałem Popielem. 6. Maurycego Grodzieńskiego, p-ko Janklowi i Chai małż. Woroszylskim. 8. Józefy Pietrzak z Antonim Walczakiem. 9. Wacława i Leona Różyckich, p-ko Wilhelmowi Hoffmanowi. 10. Skarbu Państwa, p-ko Sejmikowi Pow. Wilejskiego. 11. Józefa i Anny małż. Grzesikowskich z Heleną iKebsową. 12. Jana Donisiuka z Michałem Donisiukiem. 13. Stanisława Miłosza, p-ko Adamowi Banaszkowi. 14. Firmy „Zjednoczenie Zakł. Przem. K. Scheiblera i L. Grohmana". 15. Józefa Krystjona i in. ze Skarbem Państwa.

Sprawy w dn. 24 maja.

1. Julji Młechowskiej, p-ko Skarbowi Państwa. 2. Henryka Libina ze Stefanem Zalewskiem. 3. Karola Wajsa z Józefem Czermakiem. 4. Antoniego Wolskiego, p-ko spadkobiercom małż. Owczarków. 5. Franciszka Dobosza o dział spadku po Michale Matysiaku. 6. Chaima Felhendlera z Dawidem Bachrachem. 7. Edmunda Kłokockiego, p-ko Stanisławowi Chyżyńskiemu. 8. Dawida Reichera z Henrykiem i Gabrjelą małż. Friede. 9. Kazimierza Błociszewskiego, p-ko Antoniemu Kolasińskiemu. 10. Anny Lenkiewicz z Katarzyną Staszczakową. 11. Warszawskiego Towarzystwa Dobroczynności, p-ko Józefowi Michoreckiemu. 12. Stanisława Pomykalskiego, p-ko Mieczysławowi Pomykalskiemu. 13. Wolfa Wasermila z Wolfem Lebenbaumem. 14. Katarzyny Biskiej o dział spadku po Antonim Piskorku. 15. Moszko Wachtla z Wolfem Gutgeldem.

Sprawy w dn. 25 maja.

1. Macieja i Jana Ćwieków z Józefem Gassem. 2. Firmy Portland Cement „Rudniki", p-ko Lewkowi Neumanowi. 3. Firmy Portland-Cement „Rudniki", p-ko Szai Neumanowi. 4. Firmy Portland-Cement „Rudniki", p-ko Aleksandrowi Radeckiemu. 5. Firmy Portland-Cement „Rudniki, p-ko Henrykowi Wojnowskiemu. 6. Franciszki Koza z Franciszkiem Sobczyńskim. 7. Skarbu Państwa z Chojemem Baumem. 8. Kazimierza Kaczyńskiego, p-ko Michałowi Woronieckiemu. 9. Luzera Grincajgera z Herszem Wolfem Herszkowiczem. 10. Bronisława Głowackiego z Wincentym Czarneckim. 11. Stanisława Fronczaka-Frąckiewicza z Wincentym Czarneckim. 12, 13, 14 i 15. Gworectwa „Hrabia" Renard, p-ko Walentemu Gomółce, Ludwikowi Słocie, Stanisławowi Krzykawskiemu i Ottonowi Cerendtowi. 16. Władysława Suł-

kowskiego z Teofilem Skalskim. 17 Henryka Firstenberga, p-ko Stanisławowi Seidenbeutlowi. 18. Józefa-Lejby Bermana z Mordką Lejbą Morgenszternem. 20. Matyldy Herbstowej o uchylenie decyzji Wydziału Hipotecznego. 21. Kazimierza Chachulskiego, p-ko Henrykowi Cymblerowi. 22. Lejbusia Kimelmana z Janem Ruskiem.

Sprawy w dn. 29 maja.

1. Heleny Jeżewskiej, p-ko Jakóbowi Kozikowi. 2. Jadwigi Wojsiatowej i Aloizy Tołoczkowej. 3. Agnieszki Werenko, jako opiekunki Stanisława Werenko, p-ko Mikołajowi Werenko. 4. Ludwika Thonesa, p-ko Władysławowi Smorczewskiemu. 5. Karola Radziwiłła, p-ko Rajmundowi Fabryszowi. 6. Ignacego Jakimowicza z Władysławem Jakimowiczem. 7. Konstantego Pachwicewicza z Piotrem Pachwicewiczem. 8. Antoniego Nieluba z Emilją Juszkiewicz. 9. Anisji Dudukało, p-ko Mikołajowi Samkowiczowi. 10. Bolesława Jabłkowskiego z Janem Krystynem — Tadeuszem Juljuszem Ostrowskim. 11. Dawida Kuksisa z Anną Kukuszkinową. 12. Trofima Maćwieja Mozaluk-Korniejczuka z Heleną Furmaniuk. 13. Tadeusza Rusiłowicza z Heleną Ulenowską. 14. Teodora i Antoniego Fursów z Kazimierzem Fursem. 15. Pauliny Pićkanówny, p-ko Józefowi i Wincentemu Piechianom. 16. Bazylego Gordziejczyka, p-ko Anastazji i Łukaszowi Koziczom. 17. Rafała Palejczyka z Janem Klimowiczem. 18. Łukjana Dmitruka z Łucją Górską.

Sprawy w dn. 30 maja.

1. Jana Pawczuki o dział spadku po Franciszku Pawęzce. 2. Józefa i Rozalji małż. Woźnica, p-ko Teodorowi Jackiewiczowi. 3. Tow. Handl. Przem. Józef Wolewiński w Warszawie Sp. Akc., p-ko firmie „A. Tahn i Ska". 4. Jana Świrydowskiego, p-ko Ickowi-Dawidowi Mydlarzowi. 5. Skarbu Państwa z Marją Gałuszczyńską. 6. Pocztowej Kasy Oszczędności ze spadku Kornelji Szymanowskiej-Bielecką. 7. Marjanny Baran z Juljanną Markiewicz. 8. Artura i Łucji małż. Scholtzów z Grzegorzem Hantą. 9. Feliksa Figury, p-ko Janowi Śliwce. 10. Anny i Marji Mielniczuku o dział spadku po Ignacym Mielniczuku. 11. Adora-Wolfa Alszuldo, p-ko Jakóbowi Gdańskiemu. 12, 13 i 14. Jadwigi Skibijskiej z Antoniną Sibińską, z Marją Maciejewską. 15. Lucjana Dryla, p-ko Emanuelowi Kupferminowi. 16. Aleksandra Kalinowicza.

Sprawy w dn. 31 maja.

1. Marjana Langego, p-ko Tow. Franko-Rosyjskiemu. 2. Karola Nowakowskiego, p-ko Odlewni Stali „Woźniak i S-wie". 3. Jakóba Misztala z Adamem Duszą. 4. Stefana Zalewskiego z Władysławem i Bronisławą Figurskiemi. 5. Symchy Bichlera, p-ko Kazimierzowi i Władysławowi Pokoreckim. 6. Karola Korzeńca, p-ko Juljanowi Ruskowi. 7. Tadeusza Zawadz-

kiego ze Stanisławem Kijewskim. 8. Firmy Przem. Handl. Zakła. Chem. „Ludwik Spiess i Syn", p-ko Helenie Trojanek. 9. Józefa Szlompka z Antoniną Czerną. 10. Józefa i Stanisławy małż. Jwańskich z Katarzyną i Stanisławem małż. Łomżyckimi. 11. Piotra Kazimierczyka, p-ko Zarządowi Macierzy Szkolnej w Ostrołęce. 12. Teofila Makiely, p-ko Romanowi Makiele. 13. Józefa Olszewskiego z Chaimem Zusmanem. 14. Izaaka Charina, p-ko Zachodniemu Tow. dla Handlu i Przem. Sp. Akc. 15. Jakóba Bednarczyka z Marjanną Wachową.

WOKANDA SPRAW WYZNACZONYCH NA POSIEDZENIE SĄDOWE KOMPLETU CAŁEJ IZBY PIERWSZEJ SĄDU NAJWYŻSZEGO.

Sprawy w dn. 11 maja.

1. Sergjusza Kułakowskiego osob. oraz jako pełn. Arsenjusza Kułakowskiego ze Stefanem Szymkowskim. 2. Firmy „Bank Darmsztacki i Narodowy" sp. Kom. Akc. z Tow. Handl.-Przem. Józef — Orzech i S-ka". 3. Hipolita Kalinowskiego z Magistratem m. Żelechowa.

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem